

Panium - Nomer Dua Puluh Tilu

Sanggeus perjangjian, anjeunna bakal meta kalawan cidra.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel pasal sabelas ayat dua puluh opat nangtukeun mangsa nalika Rum kapir bakal maréntah kalayan pangluhurna ku kecap “time.” Hiji “time” ngalambangkeun 360 taun dina panerapan nubuat, sarta taun-taun éta dimimitian dina perang laut anu pangkawentar dina sajarah kuna, nyaéta perang Actium dina taun 31 SM. Aya perang-perang laut séjén anu leuwih gedé jeung leuwih mumpuni sacara stratégi, tapi Actium téh perang laut anu pangikonikna lantaran pakaitna jeung Marc Antony sarta Cleopatra. Sarua dina pentingna sajarahna jeung runtagna Tembok Berlin dina minuhan Daniel 11:40, sarta Menara Kembar dina 9/11 dina minuhan Wahyu dalapan welas; sabab nalika Allah milih kajadian-kajadian sajarah pikeun minuhan Firman nubuat-Na, Anjeunna ngalakukeunana ku cara anu narik perhatian balaréa anu panglegana mungkin.

Sarta sanggeus pakait anu didamel jeung manéhna, manéhna bakal ngalakonan kalayan tipu daya; sabab manéhna bakal naék, sarta bakal jadi kuat ku rahayat anu saeutik. Manéhna bakal asup kalayan tengtrem ka tempat-tempat anu pangsuburna di éta propinsi; sarta manéhna bakal ngalakonan hal anu can kungsi dilakonan ku karuhunna, boh ku karuhun-karuhunna; manéhna bakal nyebarkeun di antara maranéhna jarahan, rampasan, jeung kabeungharan: enya, manéhna bakal ngarencanakeun akal-akalanana ngalawan benteng-benteng anu kuat, nepi ka sawatara waktu. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith nyindekkeun paniténanana ngeunaan pakumpulan antara Roma jeung urang Makabe dina ayat ka dua puluh tilu ku méré katerangan ngeunaan bangsa leutik dina ayat éta.

“Dina waktu ieu bangsa Romawi téh ngan hiji bangsa leutik, sarta mimiti ngalakonan kalicikan, atawa ku kapinteran licik, sakumaha harti kecap éta. Ti titik ieu maranéhna tuluy naék kalayan kamajuan anu ajeg jeung gancang nepi ka puncak kakawasaan anu engkéna ku maranéhna kahontal.

“[Ayat dua puluh opat dikutip].”

“Cara anu ilahar ku bangsa-bangsa, saméméh jaman Roma, dina asup kana propinsi-propinsi anu mulya jeung wewengkon anu beunghar, nya éta ku perang jeung panaklukan. Ayeuna Roma baris ngalakukeun naon anu can kungsi dipigawé ku karuhun-karuhunna atawa ku karuhun ti para karuhunna; nyaéta, narima pamilikan-pamilikan ieu ku jalan damai. Kabiasaan anu saméméhna can kungsi kadéngé, ayeuna mimiti diparakarsakeun, nyaéta yén raja-raja ninggalkeun karajaan-karajaanna ku warisan ka bangsa Romawi. Ku cara kieu Roma ngawasaan propinsi-propinsi anu lega.”

“Jeung jalma-jalma anu ku jalan kitu asup ka handapeun kakawasaan Roma meunang kauntungan anu lain saeutik ti dinya. Maranéhna dipiara kalayan kahadean jeung kalemesan. Eta teh lir kawas meunang bagéan tina buruan jeung rampasan anu dibagikeun ka maranéhna.

Maranéhna dijaga tina musuh-musuhna, sarta cicing dina karapihan jeung kaamanan handapeun panangtayungan kakawasaan Roma.

“Pikeun bagian ahir tina ayat ieu, Uskup Newton ngedalkeun pamanggih ngeunaan ngararancang siasat-siasat ti benteng-benteng, lain ngalawan benteng-benteng éta. Ieu anu dipigawé ku urang Romawi ti benteng anu kuat, nyaéta kota maranéhna anu boga tujuh pasir. ‘Malah salila hiji mangsa,’ tangtu baé hiji mangsa nubuat, 360 taun. Ti titik naon taun-taun ieu kudu diitung? Meureun ti kajadian anu ditepikeun dina ayat saterusna.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith nuluykeun sarta nétélakeun yén perang Actium dina taun 31 SM téh mangrupa titik awal pikeun tilu ratus genep puluh taun éta. Sanggeus ngutip ayat dua puluh lima, Smith nyatakeun kieu.

“Ku ayat 23 jeung 24 urang dibawa turun ka sisi saenggeus perjangjian antara urang Yahudi jeung bangsa Rum, taun 161 SM, nepi ka mangsa nalika Rum geus meunang kakawasaan jagat raya. Ayat anu ayeuna aya di hareupeun urang nembongkeun hiji kampanye anu gagah ngalawan raja kidul, nyaéta Mesir, sarta lumangsungna hiji peperangan anu kasohor antara bala-bala anu gedé jeung perkasa. Naha kajadian-kajadian saperti kieu enya lumangsung dina sajarah Rum kira-kira dina mangsa ieu? — Enya, lumangsung. Perang éta nyaéta perang antara Mesir jeung Rum; sarta peperangan éta nyaéta peperangan Actium. Hayu urang nengetan sakeudeung kaayaan-kaayaan anu nyababkeun timbulna pasalia ieu.”

“[Marc] Antony, Augustus Caesar, jeung Lepidus ngawangun triumvirat anu geus sumpah bakal males pati Julius Caesar. Antony ieu tuluy jadi ipar Augustus ku jalan nikah ka dulurna, Octavia. Antony dikirim ka Mesir dina urusan pamaréntahan, tapi anjeunna murag jadi korban kana tipu daya jeung pesona Cleopatra, ratu Mesir anu ruksak budi. Kacida kuatna hawa nafsu anu karasa ku anjeunna ka dirina, nepi ka ahirna anjeunna ngabéla kapentingan Mesir, nampik pamajikanana, Octavia, pikeun nyenangkeun Cleopatra, maparin propinsi demi propinsi ka nu kasebut pamungkas pikeun nyugemakeun karakahna, ngayakeun upacara kameunangan di Aleksandria lain di Roma, sarta ku rupa-rupa hal séjén kitu pisan ngahina rahayat Romawi nepi ka Augustus teu ngalaman kasusah pikeun mingpin maranéhna supaya kalawan sumanget milu dina perang ngalawan musuh nagarana ieu. Perang ieu saolah-olah ditujukeun ngalawan Mesir jeung Cleopatra; tapi saenyana ngalawan Antony, anu ayeuna nangtung dina kapamingpinan urusan Mesir. Jeung sabab sajatina tina pasalia pamadegan maranéhna téh, saur Prideaux, lantaran teu saurang ogé di antara maranéhna anu bisa ngarasa cukup ku ukur satengah Kakaisaran Romawi wungkul; sabab sanggeus Lepidus diléngsérkeun tina triumvirat, kakawasaan éta ayeuna nyésa antara maranéhna duaan, sarta ku sabab masing-masing geus netepkeun pikeun ngabogaan sakabéhna, maranéhna ngalungkeun undi perang pikeun nangtukeun saha nu bakal ngawasana.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Sacara profétis, perang Actium nandakeun hukum Minggu, sabab éta ngagambarkeun panaklukan anu katilu tina tilu halangan géografis anu netepkeun “kakawasaan universal” Roma kahir, sakumaha dijelaskeun ku Smith. Saperti halna jeung Roma kahir, nalika halangan anu katilu tina Roma kapausan diusir ti kota Roma, harita “kakawasaan universal” Roma kapausan mimiti lumangsung dina taun 538. Dua saksi éta nunjuk kana hukum Minggu, nyaéta tempat jeung waktu nalika Roma modérn ngéléhkeun boh karajaan kagenep boh katujuh tina nubuat Alkitab, sarta ku

ngalakukeun kitu, ngéléhkeun halangan katiluna; ku kituna, netepkeun “kakawasaan universal” salila opat puluh dua bulan simbolis.

Sarta ka anjeunna dipaparin sungut pikeun ngucapkeun hal-hal anu agung jeung pitenah; sarta kakawasaan dipaparin ka anjeunna pikeun terus lumangsung salila opat puluh dua bulan.

Wahyu 13:5.

Rom ngalawan Mesir

Dinamika nubuat tina perang Augustus ti Roma ngalawan Mesir jeung Cleopatra didorong ku pemberontakan Marc Antony, sarta ku kabutuhan nubuat, dinamika nubuat éta kudu ngawakilan dinamika nubuat anu diwakilan dina hukum Minggu.

Di Actium, Roma nalukkeun Mesir, hiji kakawasaan anu kabentuk ku hiji pakumpulan antara saurang lalaki anu barontak jeung saurang awéwé anu teu suci. Pakumpulan Antonius jeung Cleopatra téh mangrupa gabungan garéja jeung nagara. Di Actium, Roma-nana Augustine nalukkeun hiji kakawasaan anu dilambangkeun ku hiji gabungan anu teu suci antara garéja jeung nagara.

Gambar Sato Galak éta

Cleopatra ngagambarkeun hiji garéja anu geus ruksak ku karuksakan, ngahiji jeung Antony, lambang Roma. Cleopatra téh anu ngawasa dina hubungan maranéhna, sakumaha diwakilan ku Uriah Smith, waktu anjeunna nyatakeun yén Antony “fell a victim to the arts and charms of Cleopatra, Egypt’s dissolute queen.” Pakumpulan garéja jeung nagara anu diwakilan ku Antony jeung Cleopatra nandakeun yén Cleopatra téh kakawasaan anu maréntah dina éta hubungan; ku kituna, gabungan garéja jeung nagara anu diwakilan ku hubungan maranéhna nyumponan harti tina gambar sato galak—nya éta gabungan garéja jeung nagara kalayan awéwé anu ngadalikeun éta hubungan. Actium jadi pralambang tina hukum Minggu anu bakal geura datang.

Augustus ngalambangkeun kakawasaan kapapaan anu ngéléhkeun Amérika Sarikat dina hukum Minggu anu bakal geura datang. Marc Antony nyaéta tanduk Républik tina sato galak bumi, jeung Cleopatra nyaéta tanduk Protestan. Antony jeung Cleopatra ngahiji sarta nyarita saperti naga dina hukum Minggu anu bakal geura datang. Boh Cleopatra boh Antony mangrupikeun lambang kakawasaan naga, sarta nalika maranéhna sapinuhna ngahiji dina hukum Minggu—maranéhna nyarita saperti naga.

Naga-naga

Boh Yunani boh Mesir sacara nubuat ngagambarkeun hiji kakawasaan naga, jeung Antony ogé ngagambarkeun hiji kakawasaan naga. Mesir nyaéta kidul dina Daniel sabelas, jeung Yunani nyaéta kulon. Mesir dicokot ku Ptolemy I sanggeus karajaan Aleksander kabagi jadi opat bagian. Ptolemy I tuluy jadi raja kidul nubuat anu kahiji, jeung Cleopatra nyaéta panguasa Ptolemaik anu pamungkas di Mesir. Ptolemy lahir di Makedonia, tempat kalahiran Aleksander Agung.

Makedon aya di Yunani kalér, sarta ngaku yén asal karuhunna tumurun ti para pahlawan mitologis Yunani. Nagara-nagara kota Yunani beulah kidul nganggap urang Makedonia leuwih biadab batan kaum Hellenis di Yunani kidul. Urang Makedonia maréntah dina wangun monarki, ari nagara-nagara kota beulah kidul (poleis) saperti Athena, Sparta, Thebes, Corinth, jeung sajabana, ayana di Yunani kidul jeung tengah sarta kapuloan Aigea. Poleis ieu remen miboga pamaréntahan démokratis, oligarkis, atawa campuran, sedengkeun Makedon mangrupa monarki nu dipuseurkeun kalayan dinasti karajaan nu kuat (Argeads). Sanajan kitu, maranéhna sadayana kaasup kaum Hellenis, sarta nalika Roma asup kana sajarah, maranéhna méré sebutan ka kaum Hellenis minangka urang Yunani. Cleopatra nyaéta pangawasa Ptolemaik panungtung, anu ngawakilan suku monarkis bangsa Yunani ti karajaan kalér di wewengkon Makedon, atawa Yunani kalér.

Raja ti Kidul

Cleopatra nyaéta pangawasa pamungkas karajaan Ptolemaik anu dimimitian ku Ptolemaios I nalika karajaan Aleksander kabagi jadi opat. Dina perang Actium, karajaan Ptolemaik, nyaéta raja kidul sacara harfiah, nepi ka ahirna. Raja kidul salajengna nyaéta Mesir rohani, anu diwakilan ku Perancis anu ateistis dina sajarah Révolusi Perancis.

Jeung mayit maranéhna bakal ngageletak di jalan kota anu gedé, anu sacara rohani disebut Sodom jeung Mesir, tempat ogé Gusti urang disalib. Wahyu 11:8.

Mesir sacara harfiah téh raja kidul sacara harfiah dina patalina jeung pamisahan karajaan Aleksander, ari Mesir rohani diwakilan minangka raja kidul ku sipat-sipat kenabian Mesir, lain ku arah anu sacara harfiah.

Kidul jeung Kulon

Cleopatra minangka panguasa Ptolemaios nu pamungkas dina karajaan éta, sacara nubuat mangrupa kakawasaan rangkep dua: Yunani (kulon) jeung Mesir (kidul); ari nu salajengna, tuluy raja kidul anu rohani, nya éta Perancis, ogé mangrupa kakawasaan rangkep dua anu dina Wahyu pasal sabelas diwakilan salaku Mesir jeung Sodom. Kabalangsakan Sodom saluyu jeung kabalangsakan Cleopatra ti kulon, jeung Cleopatra ti kidul saluyu jeung ateisme Mesir. Sipat rangkep dua tina raja kidul literal anu pamungkas téh saluyu jeung raja kidul rohani anu kahiji.

Perang Actium nya éta pakumpulan najis antara naga Roma milik Antonius jeung naga kidul sarta kulon milik Cleopatra. Antonius jeung Cleopatra ngalambangkeun hiji gereja jeung hiji nagara, ku kituna panaklukan Actium ku Augustus ti Roma ngalambangkeun hiji panaklukan anu dina éta Roma unggul ngalawan hiji paguyuban ganda anu najis, anu ngagambarkeun gambar sato galak. Tilu ratus genep puluh taun saterusna, dina kacumponan Daniel 11:24, Konstantinus ngabagi Roma jadi wetan jeung kulon, ninggalkeun awéwé Roma di kulon sarta mindahkeun lalaki Roma ka wetan. Hiji panaklukan kana kidul jeung kulon ngagambarkeun pamecahan wetan jeung kulon sanggeus hiji “waktu” salila tilu ratus genep puluh taun, dina perang Actium. Dina patepungan saméméhna Antonius dibéré Roma beulah wetan jeung Augustus beulah kulon, ku kituna Actium ngahijikeun wetan jeung kulon, tapi ngan pikeun hiji “waktu.”

31 SM jeung 330

Yesus salawasna ngagambarkeun ahir ku awal, ku kituna panaklukan Actium dina 31 SM ngalambangkeun pamisahan kakaisaran jadi wetan jeung kulon dina taun 330. Actium taun 31 SM téh mangrupa alpa tina oméga dina 360 taun anu dipungkas dina taun 330. Boh 31 SM boh 330 ngalambangkeun hukum Minggu anu enggal bakal datang sakumaha diwakilan dina ayat genep belas jeung opat puluh hiji tina Daniel sabelas.

Lambang Séjén

Antony ti Roma, anu saajajar jeung Cleopatra ti kidul jeung ti kulon, ngawakilan hiji pakaitna tilu rupa dina pakaitna dua rupa maranéhna tina gambar sato galak éta. Salib ogé saajajar jeung hukum poé Minggu, ku sabab éta saajajar deui jeung Actium jeung 330. Dina salib, hiji pakaitna dua rupa antara garéja jeung nagara diwakilan ku urang Yahudi (garéja anu geus ruksak) anu ngahiji jeung Roma (nagara) pikeun maéhan Kristus. Pihak katilu dina pakaitna di salib diwakilan ku Barabas, hiji Kristus palsu, anu ngaranna hartina “putra bapa.” Barabas sacara simbolis mangrupa nabi palsu lamun dipatalikeun sabalikna jeung Kristus minangka Nabi anu sajati. Roma téh Antony, sarta Cleopatra ti kidul jeung kulon ngawakilan urang Yahudi jeung Barabas.

Palang ogé saajajar jeung kajadian Élia di Gunung Karmel, tempat pilihanana ngeunaan saha nabi anu sajati jeung saha nabi anu palsu. Nabi palsu harita mangrupa lambang rangkep dua, nyaéta nabi-nabi Baal jeung imam-imam pasawahan suci. Baal téh déwa lalaki, sedengkeun imam-imam pasawahan suci ngawakilan Asytarot, déwa awéwé. Urang Yahudi di palang éta nyaéta Asytarot, déwa awéwé, sarta Barabas, anu mangrupa tandingan palsu tina Jalma Kasedihan, nyaéta Baal, déwa lalaki.

Cleopatra téh sakaligus ratu ti kidul jeung ratu ti kulon. Antony téh gambaran Roma, bagian tina triumvirat tilu rangkep anu ngucap sumpah pikeun males rajapati Julius. Pupusna Julius ku dua puluh tilu tatu ngalambangkeun tatu nu nyababkeun pati kana kapausan dina taun 1798, dina minuhan ayat kaopat puluh tina Daniel sabelas. Augustine di Actium ngalambangkeun cageurna éta tatu nu nyababkeun pati. Tatu éta cageur nalika Antony jeung Cleopatra maot. Antony jeung Cleopatra ngalambangkeun gambar sato galak di Amérika Serikat anu mangrupa hiji éntitas nubuat tilu rangkep, nu diwangun ku sato galak bumi jeung dua tandukna. Antony mangrupa hiji bagianna, jeung Cleopatra ngalambangkeun dua bagian séjénna. Boh éta Roma-na Antony, boh Mesir jeung Yunani-na Cleopatra, maranéhna maot babarengan dina waktu hukum Minggu nalika karajaan kagenep tina nubuat Alkitab réngsé. Dina harti nubuat, Cleopatra dina patalina jeung Antony téh campuran kaparigelan garéja jeung kaparigelan nagara, kalayan kaparigelan garéja ngagoda sarta ngadalikeun kaparigelan nagara.

Pati Nu Kadua Nu Jadi Tanda Bayangan

Dina tingkat nubuatan anu séjén, hubungan Cleopatra jeung Julius Caesar sarta Marc Antony ngagambarkeun dua mangsa nalika karajinan garéja Cleopatra aya dina hiji hubungan jeung karajinan nagara Kakaisaran Romawi. Anjeunna ditinggalkeun ku Julius dina taun 1798 dina pupus simbolisna anu kahiji, minangka panguatan ayat opat puluh tina Daniel sabelas; tuluy anjeunna

nepi ka tungtungna bari taya saurang ogé nulungan, di Actium, minangka panguatan ayat opat puluh lima tina Daniel sabelas. Ayat opat puluh nyaéta alfa tina tatu maotna anu kahiji, anu kudu disageurkeun, jeung omega tina ayat opat puluh lima nyaéta tempat anjeunna nampa pupusna anu kadua jeung anu pamungkas.

Sarua jeung opat kakawasaan Romawi dina ayat genep welas nepi ka dua puluh dua, Cleopatra minangka lambang Alkitabiah miboga leuwih ti hiji harti, gumantung kana kontéksna. Julius ninggalkeun dirina dina taun 1798 nalika pangrojong karajaan dicabut, tuluy tatu nu matak maotna téh cageur deui dina hukum Minggu, tapi sapuluh raja dina Wahyu tujuh welas ahirna ngancurkeun dirina ku seuneu, nalika manéhna nyanghareupan pupusna nu kadua jeung nu pamungkas.

Cleopatra mangrupikeun lambang tina sipat rangkep anu diwakilan ku ateisme Mesirna Firaun, jeung filsafat agama Yunani. Sipat rangkepna ngawakilan kaparigelan nagara Mesir jeung kaparigelan garéja Yunani. Filsafat agama Yunani diwakilan ku déwi Yunani, Athena, anu dimulyakeun dina wangun arca di kuilna, anu disebut Parthenon. Athena téh lambang hikmat, jeung salaku hiji awéwé manéhna ngawakilan agama atikan manusa, sabalikna tina atikan Ilahi.

Dua tanduk Amérika Sarikat nyaéta Républikanisme jeung Protestanisme, anu dipilambangkeun di Perancis ku Mesir jeung Sodom. Mesir nyaéta kaparigelan nagara, ari Sodom nyaéta kaparigelan garéja; ku kituna, Républikanisme saluyu jeung Mesir, jeung Protestanisme jeung Sodom. Républikanisme nyaéta Mesir, sarta Protestanisme nyaéta Sodom jeung Yunani. Lambang atikan manusa nyaéta déwi Yunani Athena, anu candi-na nyaéta Parthenon, anu manggihan pasangan modérnna dina candi Parthenon di Nashville, Tennessee. Lambang garéja anu ruksak, anu ngahiji jeung tanduk Républikan di Amérika Sarikat dina hukum Minggu, digambarkeun minangka Cleopatra, Ashtaroth, Salome, jeung Sodom.

Cleopatra ngalambangkeun ateisme Firaun jeung agama bangsa Yunani. Agama anu marengan filsafat ateisme téh nyaéta panyembahan ka atikan Yunani. Isa salawasna ngagambarkeun ahir ku awal, sarta tangkal di taman anu dilarang didahar téh nya éta tangkal pangaweruh ngeunaan nu hadé jeung nu jahat, anu ngalambangkeun agama filsafat Yunani anu ku Sister White disebut “higher education.” Ieu nandaan jeung nekenkeun agama hikmah Yunani milik Cleopatra minangka anu geus diruksak jeung palsu, sabagé tandingan atikan anu sajati dina kontropérsi agung antara Kristus jeung Iblis.

Nashville, Tennessee disebut “Athens ti beulah kidul,” sarta Cleopatra nyaéta ratu literal panungtungan ti beulah kidul. Ratu panungtungan ti beulah kidul éta ngalambangkeun raja rohani salajengna sarta anu kahiji ti beulah kidul, anu digenepan ku Perancis ateis. Perancis ateis ngalambangkeun Amérika Sarikat, anu di Nashville, Tennessee, “Athens ti beulah kidul,” Bait Parthenon pikeun déwi Athena dilambangkeun sacara simbolis. Bait éta perenahna di 2500 West End di Nashville. Angka dua puluh lima ngawakilan panto anu ditutup dina tilu misil Mateus dua puluh lima. Cleopatra, minangka ratu boh ti “kidul” boh ti “kulon,” nepi ka “ahir”-na di Athens ti beulah kidul.

Kalayan tinimbangan ieu ngeunaan Actium, Cleopatra, Augustus, jeung Antony, urang balik deui ka ayat dua puluh opat nepi ka ayat tilu puluh dina Daniel sabelas. Panginten, bagian anu

pangsamarna tina petikan éta nyaéta nalika maranéhna nyarita bohong dina hiji méja.

Jeung hate duanana raja ieu bakal condong kana kajahatan, sarta maranéhna bakal ngucapkeun bohong dina hiji méja; tapi éta moal hasil, sabab tungtungna can datang iwal dina waktu anu geus ditangtukeun. Daniel 11:27.

Waktu anu geus ditangtukeun dina ayat éta nyaéta 330, ahir tina “waktu” dina ayat ka dua puluh opat. Waktu anu geus ditangtukeun éta ngagambarkeun hukum Minggu pikeun Amérika Serikat, sarta ogé ngagambarkeun panutupan mangsa probation manusa pikeun dunya. Saméméh hukum Minggu, dua raja, anu haténa dimaksudkeun pikeun ngalakukeun kajahatan, bakal silih bohong ka nu séjén dina hiji méja. Saméméh hukum Minggu dina Daniel sapuluh hiji ayat genep welas jeung opat puluh hiji, dua raja bakal silih bohong dina hiji méja, tapi kabohongan maranéhna henteu hasil. Saha éta dua raja anu silih bohong ka nu séjén? Saméméh urang ngajawab pamikiran éta, abdi baris ngingetkeun urang kana sawatara perlambang anu saméméhna geus urang bahas dina runtuyan ieu.

Opat pangawasa Romawi ngawakilan rupa-rupa lambang nubuat gumantung kana kontéks naon maranéhna dipaluruh. Sanajan maranéhna téh pangawasa Romawi, minangka hiji lambang maranéhna saéstuna ngawakilan sajarah nubuat Yuda baheula nalika maranéhna ngalangkungan parobahan ti kakawasaan Seleukid kana kakawasaan urang Romawi.

Pompey téh saurang panglima, sarta tilu panguasa Romawi saterusna sakabéhna nyaéta Kaisar. Julius dina patalina jeung Augustus ngagambarkeun dua paguyuban tiluan kalawan dua triumvirat, anu kahiji henteu resmi, anu kadua resmi. Kaopat panguasa éta, dina kontéks nu tangtu, sadayana ngagambarkeun hukum Minggu. Pompey nalukkeun tanah kamulyaan, Julius, anu dilambangkeun ku dua puluh tilu tatu tusukan, nyaéta malaikat kahiji, sabab anjeunna téh Kaisar kahiji, sarta anjeunna ngalambangkeun malaikat katilu, anu nyaéta Tiberias. Tiberias dina kayu salib, anu mangrupa hukum Minggu, ogé dilambangkeun ku dua puluh tilu, sabab dua puluh tilu ngagambarkeun panebusan; jeung kayu salib téh bagian anu pangpentingna pisan tina padamelan Kristus dina ngahijikeun Kaallahan-Na jeung kamanusaan urang. Ku kituna, Julius jeung Tiberias téh amanat kahiji jeung katilu, anu dilambangkeun ku dua puluh tilu.

Julius lain tokoh romantis sakumaha anjeunna mindeng digambarkeun dina carita Hollywood; anjeunna téh jalma kejem anu satemenna ngudag kakawasaan. Tiberias leuwih goréng tibatan Julius, sabab kajahatanana malah disinggung dina éta ayat, lantaran hurup panungtung dina abjad Ibrani jumlahna dua puluh dua, ari hurup kahiji hiji. Alfa leuwih leutik batan omega, sarta kajahatan Tiberias ayana dina ayat dua puluh dua, anu mangrupa hurup panungtung dina abjad Ibrani, sarta di antara dua jalma hina anu dilambangkeun ku Julius jeung Tiberias aya Augustus. Augustus ngalambangkeun puncak kamulyaan kakawasaan jeung gengsi Roma. Sabagé sabalikna tina pesen kahiji jeung katilu, anjeunna dilambangkeun ku hurup tilu belas, anu mangrupikeun lambang pamberontakan. Augustus ngamankeun karajaanna ku nalukkeun pamberontakan Antony jeung Cleopatra, pamberontakan anu pangsohorna dina sajarah Roma.

Augustus teh kakawasaan Romawi anu nalukkeun halangan katilu, sarta ku kituna anjeunna ngawakilan hukum Minggu, jeung kakawasaan Romawi anu maréntah salila opat puluh dua bulan

simbolis dina Wahyu pasal tilu belas ngeunaan pemberontakan. Lamun ditempatkeun saméméh hukum Minggu, Pompey téh duanana 1798 jeung 1989, anu ngajadikeun Pompey lambang Antiochus Magnus anu mungkas Perang Siria kaopat ti 219 nepi ka 217 SM, dina minuhan ayat sapuluh tina pasal sabelas. Julius Caesar saterusna disaluyukeun jeung ayat sabelas jeung dua belas, sarta perang di tapel wates, nyaéta perang Raphia dina 217 SM. Di dinya Julius ogé Antiochus Magnus, sarta Augustus Caesar ogé Antiochus Magnus dina perang Panium dina ayat lima belas. Tuluy dina ayat genep belas Tiberias téh hukum Minggu, tapi anjeunna lain Antiochus Magnus, sabab di dinya anjeunna téh Pompey, margi Yesus salawasna ngagambarkeun ahir ku awal. Ayat éta nandaan ahir Kakaisaran Seleukia anu ngalambangkeun ahir Amérika Serikat minangka karajaan kagenep tina nubuat Alkitab.

Aya deui kasaluyuan anu kudu dijieun ngeunaan opat pamingpin Romawi, jeung éta garis ngawakilan sajarah nu nyumput tina ayat kaopat puluh. Garis Makabea dina ayat ka dua puluh tilu ogé ngagambarkeun sajarah nu nyumput tina ayat kaopat puluh. Tuluy dina ayat ka dua puluh opat, carita Roma Kakaisaran kafir diwakilan ku hiji mangsa—tilu ratus genep puluh taun. Garis sajarah Romawi anu diwakilan ti ayat ka dua puluh opat nepi ka ayat ka tilu puluh ogé mangrupa gambaran tina sajarah nu nyumput dina ayat kaopat puluh. Éta ditungtungan dina ayat ka tilu puluh hiji nalika poko carita robah ti Roma kafir ka Roma kapausan. Roma kafir masih aya dina éta ayat, tapi di dinya lain diwakilan minangka karajaan kaopat tina nubuat Alkitab, tapi minangka kakawasaan pulitik anu nempatkeun kapausan dina tahta dina taun 538. Dina taun 538 kapausan ngaluarkeun hukum Minggu, ku kituna ayat ka tilu puluh hiji keur disaluyukeun jeung ayat ka genep belas jeung ka opat puluh hiji. Ayat ka dua puluh opat ngenalkeun perang Actium jeung sajarah anu patali jeung éta garis.

Ayat dua puluh opat netelakeun mangsa Roma kapir mimiti maréntah kalayan kakawasaan pangluhurna salila tilu ratus genep puluh taun, teras dina ayat tilu puluh hiji Roma kapausan mimiti maréntah kalayan kakawasaan pangluhurna salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Mimiti jeung ahirna garis éta ngandung tandatangan Kristus, Alfa jeung Omega. Dina ayat-ayat éta urang manggihan sajarah Marc Antony, Cleopatra, jeung Augustus Caesar. Dina ayat genep belas Roma kapir nalukkeun Kakaisaran Seleucid dina 65 SM, teras Yuda dina 63 SM. Halangan katilu, nyaéta Actium dina 31 SM, nandaan ahir karajaan Mesir, sakumaha dilambangkeun ku halangan-halangan kahiji pihak Seleucid dina 65 SM. Sakali deui, urang manggihan tandatangan Nu Kahiji jeung Nu Pamungkas. Taun 65 SM mangrupikeun anu kahiji tina tilu halangan sarta éta ngagambarkeun panaklukan raja kalér, sedengkeun taun 31 SM ngagambarkeun anu katilu tina tilu halangan sarta éta ngagambarkeun panaklukan raja kidul. Yuda, minangka halangan panengah tina tilu halangan éta, keur ngalaman perang saudara di jero témbok Yerusalem nalika Pompey sumping dina 63 SM. Halangan kadua mangrupikeun lambang pambarontakan.

Dina taun 538, halangan katilu pikeun Roma papal diusir kaluar ti Kota Roma. Halangan éta nyaéta bangsa Goth, sarta di dinya karajaan kalima tina nubuat Alkitab mimiti; pas di tempat karajaan kaopat réngsé. Jeung sakumaha karajaan kaopat mimiti dina halangan katiluna, karajaan Mesir dikalahkeun, sakumaha geus dilambangkeun dina halangan kahiji karajaan Seleukia. Ieu nandakeun yén kasaksian nubuat anu kapanggih dina ayat dua puluh opat nepi ka ayat tilu puluh,

ngagambarkeun hiji garis anu ogé kudu diperenahkeun dina sajarah nu nyumput tina ayat opat puluh. Ku sabab éta, penting pisan pikeun nganggap rupa-rupa hubungan nu buat anu dilambangkeun ku Marc Antony, Cleopatra, Julius Caesar, Pompey, jeung Augustus Caesar.

Nya kitu deui bagian nu paling samar tina petikan ayat dua puluh opat nepi ka tilu puluh, waktu maranéhna ngucapkeun kabohongan dina hiji méja?

Jeung hate duanana raja ieu bakal museur kana ngalakonan kajahatan, sarta maranéhna bakal ngucapkeun bohong dina hiji méja; tapi éta moal hasil, sabab ahirna kénéh bakal lumangsung dina waktu anu geus ditangtukeun. Daniel 11:27.

Uriah Smith ngidentipikasi dua raja éta minangka Marc Antony jeung Augustus Caesar.

“Ayat ka dua puluh tujuh dikutip”

“Antony jeung Caesar baheula téh saaliansi. Sanajan kitu, dina kedok pasobatan, maranéhna duaan sarua keur ngudag jeung ngalakonan intrik pikeun kakawasaan jagat raya.

Pangucapan-pangucapan maranéhna ngeunaan rasa hormat ka silih, jeung pasobatan pikeun silih, éta téh omongan jalma-jalma munapik. Maranéhna nyarita bohong dina hiji méja.

Octavia, pamajikan Antony jeung dulur awéwé Caesar, nyatakeun ka rahayat Roma dina waktu Antony megatkeun dirina, yén manéhna geus satuju nikah jeung anjeunna ngan ku harepan yén éta bakal jadi hiji jaminan kasatunggalan antara Caesar jeung Antony. Tapi éta piwuruk henteu hasil. Pamisahan téh datang; jeung dina paséa anu tuluy lumangsung, Caesar kaluar jadi pinuh meunang.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 276.

Nalika Oktavia nganyatakeun yén perkawinanna jeung Antonius téh minangka hiji ikrar persatuan, éta nandakeun pasatuan perkawinan anu geus dilambangkeun saméméhna dina pasal sabelas ku perkawinan jaman Hellenistik antara Berenike jeung raja Seleukia, Antiokhus II Theos, kira-kira taun 252 SM. Berenike téh putri Ptolemaios II Philadelphus. Oktavia jeung Berenike ngawakilan perkawinan diplomatik atawa, sacara profétis, pajangjian. Ayat lima nepi ka sapuluh ngajentrekeun sajarah perkawinan diplomatik antara karajaan kidul jeung kalér, sarta nalika Markus Antonius jeung Oktavianus, anu engké dipikawanoh minangka Augustus Kaisar, ngayakeun perkawinan éta, maranéhna ogé ngabagi karajaan jadi wétan jeung kulon.

Pasini Brundisium (40 SM) nya éta hiji pakukuhan hasil rundingan antara Marc Antony jeung Octavian (engké Augustus) pikeun ngabéréskeun katégangan dina Triumvirat Kadua sanggeus ampir lumangsung perang sipil. Ieu ngalibatkeun ngabagi wewengkon Romawi (Antony di wétan, Octavian di kulon) sarta dipaparin cap ku nikahna Antony jeung Octavia (adi awéwé Octavian). Dina 39 SM mangsa asal Triumvirat salila lima taun geus béak, Antony balayar ka Italia mawa leuwih ti 300 kapal anu mimitina teu diidinan darat di Brundisium, ku kituna ahirna maranéhna nyender di Tarentum. Octavian nepungan anjeunna di dinya sanggeus mediasi anu lilana panjang, anu timbul ku lantaran teu daékna pasukan Antony tarung ngalawan pasukan Octavian, kitu deui sabalikna. Octavia maénkeun peran panganteur anu kacida pentingna, ngayakinkeun Antony supaya ngarojong Octavian ngalawan Sextus Pompey. Maranéhna ngabaruan deui Triumvirat pikeun lima taun deui (nepi ka 32 SM), kalayan Antony méré Octavian 120 kapal minangka tukeuran pikeun pasukan anu geus dijangjikeun (anu engké ditahan ku Octavian).

Dina taun 32 SM, kajadian pegatna hubungan anu kabuka antara dua pihak anu silih musuhana éta. Hubungan maranéhna geus beuki memburuk ku propaganda, ku orientasi Antony ka wétan (bareng jeung Cleopatra), sarta ku pangukuhan kakawasaan Octavian di beulah kulon. Octavian nampik usul-usul engké pikeun ngayakeun pasamoan ti Antony saméméh Actium.

Dina perkawinan diplomatik jeung raja kalér (Antiochus) sarta raja kidul (Ptolemy), raja kidul anu nyayagikeun pangantén awéwé; dina perkawinan diplomatik Antony (wétan) jeung Octavian (kulon), pangantén awéwé disayagikeun ku pihak kulon. Duanana perkawinan diplomatik éta gagal, sarta pihak nu nyayagikeun putri atawa dulurna ahirna meunang kameunangan ngalawan kakawasaan anu ngalanggar perjangjian.

Kasaksian Tilu

Dina ahir Kakaisaran Seleukid aya hiji pajangjian katilu anu dina hiji méja ucapan-ucapan bohong diucapkeun. Ieu kajadian dina kontéks Perang Siria Kalima (202–195 SM), nalika Antiochus III Magnus ngamangpaatkeun kalemahan Karajaan Ptolemaik sanggeus pupusna Ptolemy IV Philopator dina taun 204 SM. Ptolemy V Epiphanes (Ptolemy V) naék tahta nalika masih budak kénéh (kira-kira umur 5–6 taun), sahingga Mesir aya dina kakawasaan para wali pamaréntahan sarta rawan ku kaayaan kacau internal, pemberontakan pribumi, jeung ancaman ti luar.

Antiochus Magnus geus ti heula narajang sarta ngarebut sabagéan gedé wewengkon Ptolemaik di Coele-Syria, Paléstina, jeung Asia Minor sanggeus kameunangan-kameunangan saperti Patempuran Panium (200 SM). Tinimbang nalukkeun Mesir sapinuhna (anu ngandung résiko campur tangan Romawi, sabab Roma keur neken anjeunna supaya ulah asup ka sababaraha wewengkon nu tangtu), anjeunna milih ngudag pasatujuan nikah diplomatik minangka hiji tokoh “palindung.” Dina taun 197/195 SM, minangka bagian tina pajangjian karapihan anu mungkas perang éta, Antiochus Magnus ngajangjikeun tuluy nganikahkeun putri ngorana, Cleopatra I Syra (disebut ogé Cleopatra Syra), ka Ptolemy V anu masih budak (nikahna lumangsung dina taun 193 SM di Raphia; Ptolemy yuswana 16 taun, Cleopatra 10 taun).

Ieu dipidangkeun saolah-olah minangka hiji lampah anu loma: Antiokhus nempatkeun dirina minangka sekutu jeung “palindung” raja anu ngora, ngajaga karapihan bari tetep nahan kauntungan di Asia. Perkawinan éta méré anjeunna pangaruh teu langsung ka Mesir ngaliwatan putrina (anjeunna miharep yén putrina bakal tetep satia kana akar Seleukidna sarta jadi sora anu ngadukung Siria di karaton Ptolemaik). Muslihat éta malah balik ngarugikeun, sabab Kleopatra nangtung di pihak salakina jeung Mesir, lain di pihak bapana, ku kituna ngarusak kadali jangka panjang Antiokhus. Ieu nyarupaan Pakta Brundisium (40 SM) sarta aya patalina jeung kajadian-kajadian Romawi dina sababaraha hal.

Sakumaha Antonius nikah ka Oktavia (lanceukna Octavian) pikeun ngabeungkeut kakawasaan-kakawasaan nu silih saingan sanggeus ampir kajadian perang, Antiochus ngagunakeun perkawinan putrina jeung Ptolemaios V pikeun ngaresmikeun hiji katengtreman samentara jeung pamisahan wewengkon (kaum Seleukid nahan hasil-hasil panaklukan di kalér, Ptolemaios nahan Mesir di kidul).

Antiochus ngalampah minangka wali de facto pikeun raja budak Ptolemy V (ngaliwatan hubungan kulawarga), sarupa jeung kumaha Octavian (jeung Triumvirate) nempatkeun dirina di tengah kakosongan kakawasaan atawa pasalingeuk kakawasaan. Dina duanana kajadian, tokoh anu “leuwih kuat” (Antiochus/Octavian) ngupayakeun pangaruh strategis kana pihak anu rentan ngaliwatan paturalian kulawarga. Duanana tatanan éta mawa katarajangan jangka pondok, tapi ‘teu hasil’ dina jangka panjang ku sabab ayana kateupercayaan anu ngadasar—Cleopatra milih Mesir (ngaruksak maksud Antiochus), sedengkeun museurna Antony ka Wétan (Cleopatra VII) nyababkeun ruksakna hubungan jeung Octavian.

Mangsa can cukup Ptolemaios V dina pamaréntahan para wali sajajar jeung kaayaan teu ajeg sanggeus pupusna Julius Caesar (anu nyababkeun kabentukna Triumvirate jeung perebutan kakawasaan). Perkawinan Berenice jeung Antiochus nandaan awal sajarah Kakaisaran Seleukia dina Daniel sabelas, sarta perkawinan putri Antiochus Magnus jeung raja budak Mesir nandaan ahir Kakaisaran Seleukia. Rengse-na perkawinan Marc Antony jeung Octavia nandaan ahir karajaan Ptolemaios. Ahirna Yuda salaku umat perjangjian Allah lumangsung di salib, jeung karajaan Yudea éta dimimitian ku kaum Makabe jeung pasatujuan anu maranéhna jieun jeung Roma. Sakabéh garis nubuat ieu kagambarkeun dina narasi Daniel pasal sabelas, sarta éta sakabéhna saluyu jeung sajarah nu disumputkeun dina ayat opat puluh. Mimiti dina ayat lima urang manggihan pasatujuan Berenice, anu ngarah ka Antiochus Agung jeung pasatujuan putrina, Cleopatra Syra, anu lumangsung dina sajarah kaum Makabe dina ayat dua puluh tilu. Kaum Makabe jadi bagian tina éta garis dumasar kana pemberontakan maranéhna ngalawan Antiochus Epiphanes, salah sahiji anu pangahirna tina Dinasti Seleukia.

Antiochus Epiphanes téh nyaéta Antiochus anu aya di Mesir dina taun 168 SM di deukeut Aleksandria salila Perang Siria Kagenep. Antiochus Epiphanes geus nyerang Mesir sarta geus ampir ngarebut Aleksandria. Para pamingpin Ptolemaik nyuhunkeun pitulung ka Roma. Roma ngutus Popillius Laenas (kalawan ngan ukur rombongan leutik—tanpa bala tentara) pikeun nepikeun ultimatum ti Sénat; Antiochus kudu geuwat mundur ti Mesir jeung Siprus, atawa nyanghareupan perang jeung Roma. Nalika Antiochus narima éta surat sarta ménta waktu pikeun rundingan jeung para panaséhatna, Popillius—anu digambarkeun tegas jeung kakawasaanana maksa—nyokot iteuk leumpangna sarta ngaguratkeun hiji bunderan dina keusik ngurilingan suku éta raja. Tuluy manéhna ngadawuh, “Saméméh anjeun ngaléngkah kaluar tina éta bunderan, pasihan kuring jawaban pikeun dibawa ka hareupeun Sénat.”

Hartina écés; Antiochus teu bisa ninggalkeun éta bunderan lamun can satuju kana pamenta Roma—ngaliwatan éta garis tanpa kasapukan hartina perang. Kaget tur kaéra, Antiochus sakeudeung ragu, tapi tuluy sapuk pikeun nurut, narik pasukanana ti Mesir, sarta mulang ka Siria. Ieu léngkah diplomasi anu wani (dipingpin ku ngaronjatna kawentar Roma dina kakawasaan) maksa mundurna pasukan tanpa peperangan, némbongkeun beuki ngadominasina Roma di beulah wétan Laut Tengah. Ieu remen dicutat minangka salah sahiji asal muasal ungkara “ngagurat garis dina keusik” (sanajan sajatiningna mah éta téh hiji bunderan).

Antiochus Epiphanes ogé jadi pamahaman Protestan ngeunaan kakawasaan anu ngagungkeun dirina sorangan, ragrag, sarta netepkeun eta titingalian dina ayat opat welas tina Daniel sabelas.

Dina mangsa éta, bakal loba anu bangkit ngalawan raja beulah kidul; kitu deui jalma-jalma nu garong tina bangsamu bakal ngangkat dirina pikeun netepkeun éta tetempoan; tapi maranéhna bakal gugur. Daniel 11:14.

Antiochus IV Epifanes maréntah dina taun 175–164 SM, sarta anjeunna téh raja kadalapan tina tilu welas raja Seleukid. Anjeunna narékahan maksakeun kabudayaan Hellenistis sarta ngahijikeun kakaisaranana dina prak-prakan agama Yunani. Dina taun 169 SM anjeunna ngarampas Bait Allah, ngalarang prak-prakan Yahudi (sunat, miéling Sabat, diajar Taurat), sarta maksa kurban ka déwa-déwa kapir. Dina Désémber 167 SM anjeunna ngadegkeun hiji altar kapir (pikeun Zeus) di luhureun altar kurban beuleuman urang Yahudi di Bait Allah sarta ngurbankeun babi, dibarengan ku kalakuan-kalakuan najis séjénna. Pangnodaan éta jadi puncak kasabaran pikeun urang Yahudi anu taat, anu ningali éta minangka palanggaran pangahirna kana kasucian Bait Allah jeung hukum Allah. Ieu geuwat micu panolakan waktu Matatias (saurang imam ti Modein) nolak parentah hiji pajabat Seleukid pikeun ngurbankeun ka déwa-déwa kapir, tuluy maéhan saurang Yahudi murtad jeung éta pajabat, teras ngungsi ka pagunungan babarengan jeung anak-anakna (anu engké jadi Makabe). Ieu ngahurungkeun perang gerilya jeung pemberontakan ti taun 167–160 SM anu boga tujuan mulangkeun ibadah Yahudi, nu ahirna ngakibatkeun panyucian deui Bait Allah (Hanukkah) dina taun 164 SM dina kapamimpinan Yudas Makabeus.

Dina mimiti jeung ahirna Kakaisaran Seleukid aya hiji pajangjian anu penting, anu dilambangkeun ku hiji perkawinan diplomatik, anu ngandung unsur pamisahan boh antara wetan jeung kulon, boh antara kalér jeung kidul. Nalika Kakaisaran Seleukid mimiti surut, Antiochus Epifanes jadi lambang kakawasaan Romawi anu keur naék, sarta jadi puseur amarah urang Makabe. Engké dina sajarah, anjeunna jadi tandingan palsu tina lambang nu buat anu netepkeun éta titingalian. Kakawasaan dina ayat ka dua puluh dua tina pasal ka sabelas diremuk nalika pangeran tina pajangjian éta diremuk.

Jeung ku leungeun caah maranéhna bakal disapuan ti hareupeunana, sarta bakal dipatahan; enya, kitu deui pangéran tina perjangjian. Daniel 11:22.

Pamaréntahan Antiochus Epiphanes réngsé dina taun 164 SM, meh dua ratus taun saméméh Kristus, “pangéran tina perjangjian” téh “dipatahan” dina salib. Anu rék urang titénan di dieu nyaéta yén Kakaisaran Seleukus dimimitian jeung dipungkas ku hiji perkawinan perjangjian diplomatik, anu dina éta tipu daya antara dua pihak téh kacatet écés dina sajarah. Dina mangsa pamaréntahan Antiochus Epiphanes, mimiti kajadian pamarontakan Makabe, anu jadi perlambang Révolusi Amérika. Dina sajarah urang Makabe, perjuangan maranéhna pikeun miceun kakawasaan Seleukus ngawengku hiji perjangjian anu penting jeung Roma. Ayat anu langsung nangtukeun éta perjangjian, sakaligus langsung nangtukeun yén Roma ngalakonan kalicikan, atawa nyarita bohong dina méja perjangjian.

Sanggeus perjangjian dijieun jeung anjeunna, manéhna bakal ngalampahkeun kalicikan; sabab manéhna bakal naék, sarta bakal jadi kuat ku jalma-jalma saeutik. Daniel 11:23.

Unggal jajar nu buat anu miheulaan waktu ahir dina ayat kaopat puluh ngandung hiji perjangjian anu diputus. Uriah Smith, nalika mairan ungkara dina ayat katilu puluh, “maranéhana anu

ninggalkeun perjangjian suci,” nyatet kieu:

“‘Kanyeri ka perjangjian;’ nya éta Kitab Suci, kitab perjangjian. Hiji révolusi nu sipatna kieu parantos kajadian di Roma. Bangsa Heruli, Goth, jeung Vandal, anu nalukkeun Roma, narima iman Arian, tuluy jadi musuh Garéja Katolik. Hususna pikeun maksud ngabasmu bid’ah ieu Justinian netepkeun yén paus téh kapala garéja sarta nu ngabenerkeun para bid’ah. Teu lila saterusna Alkitab mimiti dianggap minangka kitab anu bahaya anu teu pantes dibaca ku jalma biasa, sedengkeun sagala perkara anu dipaséakeun kudu diajukeun ka paus. Ku kituna, kaceuceubaan ditumpukkeun kana firman Allah. Jeung para kaisar Roma, anu bagian wétanna masih kénéh neraskeun, miboga pangaweruh, atawa sapagodos jeung Garéja Roma, anu geus ninggalkeun perjangjian, sarta ngawangun kamurtadan anu agung, pikeun maksud ngabasmu ‘bid’ah.’ Jalma dosa diangkat kana tahta kasombonganna ku éléhna bangsa Goth Arian, anu harita nyekel kakawasaan di Roma, dina taun 538 M.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 281.

Ayat ka lima dina Daniel sabelas nangtukeun jalur sajarah tempat raja kidul nyayagikeun hiji pangantén diplomatik minangka lambang hiji perjangjian anu saterusna dilanggar ku raja kalér. Pamalesan ti raja kidul ngalambangkeun pamalesan raja kidul rohani Napoleon ngalawan raja kalér kapapaan dina taun 1798. Perjangjian anu pegat dina ayat ka lima nepi ka salapan ngalambangkeun perjangjian Tolentino Napoleon anu pegat, anu ngalambangkeun klaim Putin ngeunaan hiji perjangjian anu pegat ku NATO. Pamalesan Napoleon ngalambangkeun pamalesan Putin ngalawan Ukraina dina taun 2014. Pamalesan Antiochus Magnus dina ayat ka sapuluh anu mungkas Perang Siria kaopat sajarah jeung Napoleon dina taun 1798 sarta ogé Putin dina taun 2014. Sanggeus perang Panium dina ayat ka lima belas taun 200 SM, Antiochus ngatur hiji nikah diplomatik kalawan maksud nu disumputkeun pikeun nyokot Mesir kana kakawasaanana tanpa ngagunakeun pasukan militér di darat. Tahta Antiochus Magnus diwariskeun ka putrana, anu dipaéhan, anu mawa putra bungsu Antiochus Magnus, nyaéta Antiochus Epiphanes, kana tahta. Lampahna dina nerapkeun adat-istiadat jeung agama Yunani ngabalukarkeun pemberontakan Makabe, anu ngarah kana perjangjian tipu daya jeung Roma dina ayat ka dua puluh tilu. Ayat ka dua puluh opat ngenalkeun Roma kapir sarta nangtukeun méja kabohongan Antony jeung Augustus. Dina ayat ka tilu puluh, Roma kapir asup kana dialog jeung garéja kapapaan, anu dicatet minangka maranéhna anu geus ngalanggar perjangjian suci.

Ayat dua puluh opat nepi ka tilu puluh mangrupikeun kasaksian ngeunaan Roma kapir, sarta ayat tilu puluh hiji nepi ka opat puluh méré kasaksian ngeunaan Roma kapausan. Unggal padalisan dina Daniel pasal sabelas ayat hiji nepi ka ayat opat puluh ngawakilan hiji padalisan nubuat anu diterapkeun dina sajarah nu disumputkeun tina ayat opat puluh. Padalisan karajaan Seleukid, padalisan karajaan Ptolemaik, padalisan karajaan Yudea ti Makkabeus, padalisan Roma kapir, jeung padalisan Roma kapausan, sadayana ngagambarkeun sajarah ti taun 1989 nepi ka hukum Minggu. Unggal padalisan éta nandakeun hiji pajangjian anu dilanggar minangka unsur utama tina sajarah éta.

Nya éta Roma anu netepkeun tetenjoan Daniel pasal sabelas, sarta duanana perjangjian nipu anu sipatna profétis, boh milik Roma kapir boh Roma kapausan, ditandaan minangka maju sacara

progresif sarta lumangsung saméméh Roma maréntah kalawan kakawasaan pangluhurna salila mangsa profétisna masing-masing anu béda. Duanana kakawasaan nandaan awal mangsa profétis kakawasaan pangluhurna éta dimimitian nalika halangan katiluna geus kaungkulan. Saméméh hukum Minggu anu geura datang di Amérika Sarikat bakal aya hiji perjangjian nipu antara dua kakawasaan. Opat kali éta dua kakawasaan geus jadi raja kidul jeung raja kalér: sakali antara tanah kamulyaan Yuda jeung Roma, sakali antara dua bagéan triumvirat Romawi, sarta sakali antara Roma kahir jeung Roma kaputusan. Dina duanana perjangjian nipu anu patali jeung Roma, éta sajatina jadi hiji perjangjian antara satengah kakaisaran Romawi, boh Antonius ti wétan, Augustus ti kulon, atawa Roma kahir ti wétan jeung Roma kaputusan ti kulon. Opat perjangjian nipu antara raja kalér jeung raja kidul, dua antara raja wétan jeung raja kulon, sarta hiji antara raja kalér anu geura jadi jeung tanah kamulyaan.

Ieu nyindekkeun pamedaran awal kami ngeunaan kitab Daniel. Runtuyan Panium ngawakilan panutup tina runtuyan ngeunaan kitab Daniel, anu mangrupa panganteur kana sajarah nu disumputkeun tina ayat kaopat puluh, anu baris terus urang talungtik dina tulisan salajengna.